Familien Flindt.

Fortælling
af
J. J. F. Friis

(Forts. fra forr. No.)

Dermed aabnede han Døren til Siderelset foran sin Faders Sovekammer, hvilket Hr. Ihs og de to Husmænd, han havde ønsket til at hjælpe sig, rtede ham imøde, aldeles maalløse af træk.

„Hvad gaar der af Eder?“ spurgte n med dæmpet Stemme.

„Han er enten død eller levende,“ forede Forvalteren, der rystede som et pelløv.

„Han spøger allerede,“ udbrød den ene Mændene, „og det ved højlys Dag.“

„Han rev mig i Haaret,“ fortsatte anden.

„Og sparkede mig,“ supplerede den ste.

„Dumt Brøvl,“ svarede Sønnen opgt, og traadte igjennem den aabentende Dør ind til sin Fader; men hvo drer hans Overraskelse, da han saa formentlige Døde sidde foroverbøjet engen med foldede Hænder, aldeles dybet i sig selv.

Sønnen havde imidlertid ligesaa sagte kken sig tilbage som han var kommen i Faderens Værelse, fordi det stod rt for ham, at i det Øjeblik maatte være ene med sin Gud. Han havde dt Folkene bort og ilede ind til sin oder, der af hans Miner straks forede, at der var hændet noget Overentligt, og da han ikke turde lade sin der længe ene, maatte han med faa d sige hende, hvorledes han havde nset ham.

Sit ustyrlige Sind tro, vilde Fruen blikkelig styrte ind til sin Mand, men d en Fasthed, som ikke taalte Modelse, holdt hendes Søn hende tilbage, han sagde: „Se derind, Frøken gger. Det Øjeblik maa vi bringe vor rlighed til ham, at vi holder os tilge, at ikke en ny Sindsbevægelse maskal udslukke det Haab for stedse, som glæder os saa inderligt.“

Ida havde ikke hørt ham tilende, men ilet ind til den Syge, som nu atter de lagt sig ned. Hans Øjne vare idlertid aabne og han saa paa hende ejom med et forklaret Blik.

„Vand,“ hviskede han, og da den unge ge rakte ham et Glas, tømte han det sidste Draabe, idet han hviskede: ak,“ lukkede atter Øjnene og sank afgtig tilbage paa Puden.

Naturligvis maatte der atter Bud efter Læge, som Sønnen selv tilbød sig at nte, da Huslægen maaske endnu ikke kommen hjem og der for enhver Pris atte skaffes en Læge tilstede.

„Jeg behøver ikke at bede Dig om at ,“ bemærkede Fruen. „To Sæt friske ste skulle møde Dig. Du maa og skal inge en Læge med hjem, Christian.“

„Ja, men Du maa og skal være Frøn Bagger lydig, medens jeg er borte,“ rede Sønnen med en Alvor, som Blødden i hans Stemme og Mildheden i ns Blik ikke gjorde anstødelig.

Det var et Øjeblik, som Fruen vilde e løs paa ham; men den unge Mand gde sin Haand venlig paa hendes Skulr og saa hende kjærlig ind i Øjet.

„Elskede Moder, Du vil da ikke sætte in Faders saa uventet tilbagekomne paany i en dødelig Fare? Du kan gjøre det, om blot for min Skyld.“ Dette bevægede Fruen.

„For Din og min Skyld, dyrebare on — jeg skal være lydig. Rejs med ud og kom snart tilbage!“

Et nyt Liv.

Medens den unge Flindt iler bort for paaskynde Lægens Ankomst saa meget mulig, ville vi benytte hans Fraelse til at meddele, hvor han havde bragt sine Barndoms- og Ungdomsaar hvor han havde gjort Bekjendtskab d Ida Bagger.

Hans Fader havde sendt ham bort, da n endnu var ganske lille, men været hyggelig i Valget af den Familje, til em han betroede ham og som to Gange Aaret underrettede hans Fader om, hvorledes Barnet opførte sig, hans Fremgang og Lignende. Det fornuftige og samvittighedsfulde ennesker, der røgtede deres Hverv med skab; men Et manglede, som de ikke nde give, og det var den Kjærlighed, kun Forældre kunne udvise, og dette avn blev føleligere Aar for Aar for arnet, fordi hans Moder besøgte ham Gang om Aaret, og hvad var rimere, end at hun da lod sin Kjærlighed ham lægge sig for Dagen i hele sin lde. Barnet var ligesaa glad for sin oder, som hun for ham, og det Eneste, formørkede Gjensynet, saa ofte dette fornyedes, var Tanken om Afskeden. Men saaledes havde Barnet Lejlighed til at sammenligne Plejeforældrenes Omhu med Moderens Kjærlighed, og det gjorde, at han dybt følte Savnet af sit Hjem eller idetmindste af sin Moder.

Var Lysten til at drille sin Hustru den uværdige Grund, hvorfor Hr. Flindt sendte sin Søn bort? Var det for derved at formaa hende til Skilsmisse, som hun gjentagne Gange bestemt havde vægret sig ved, eller var det fordi Flindt ikke vilde udsætte sig for, at Barnet muligvis vilde holde mere af Moderen end af ham, en Tanke, som han ikke kunde udholde, saa ofte den opstod hos ham?

Hvad der bevægede ham dertil, var han ikke den Mand, der fortalte til Nogen; kun Saameget er vist, at da hans Kone en Gang blev meget syg, blev Barnet betroet en ældre Kones Omsorg, der bragte det til Kjøbenhavn, til den Familje, hos hvem han havde bestemt det skulde opholde sig.

Efterhaanden som Fru Flindts Helbredelse gik fremad, spurgte hun efter Barnet, som hun naturligvis længtes efter, og i nogle Dage lod hun sig ogsaa stille tilfreds med, at hendes Pige sagde hende, at hun endnu var for svag til at tale, og andre Udflugter, hun i Hast fandt paa, men tilsidst blev hun urolig og forlangte med Heftighed at se det.

Nu var det ikke muligt længer at skjule den rette Sammenhæng, som, da hun fik den at høre, virkede saa heftig paa hende, at hun længe lau bevidstløs og derefter fik et heftigt Tilbagefald af sin Sygdom. Saasnart hun igjen begyndte at spørge om Barnet, fortalte Pigen hende, hos hvem det var. Noget, som Flindt først havde bestemt hun ikke skulde vide, og dette ligesom beroligede hende.

Saasnart hendes Helbred nogenlunde tillod det, kunde hun ikke længer beherske sin Længsel efter sin Søn, men rejste til Kjøbenhavn, hvorfra hun efter et længere Ophold vendte tilbage, synlig tilfreds med de Forhold, i hvilke hendes Barn befandt sig, og ikke mindre tilfreds med, at han var bleven indført i sit tilkommende Hjem som Christian Brown. Var det sket med den Hensigt at krænke hende, idet han maaske havde ment, at det kastede en Skygge paa hans Kone, saa opnaaede Hr. Flindt ikke sin Hensigt, thi dermed var hun som sagt veltilfreds. Derimod vovede hun ikke at tage Barnet med sig af Frygt for, at et saadant Skridt af hende vilde forøge Faderens Uvilje mod Sønnen, hvorimod hun bestemte sig til, uagtet hun vel vidste, at det var hendes Mand meget imod, idetmindste en Gang om Aaret at se ham, hvilket hun saa meget lettere kunde, da hun havde sin egen Formue at raade over og ingensinde behøvede at modtage Penge af sin Mand, hvad der vilde have været pinligt for en Kone af hendes Karakter.

Da den unge Flindt havde naaet den Alder, at der skulde tages Bestemmelse om, i hvilken Retning han skulde uddannes, blev han efter sit eget Ønske anbragt i Maskinfaget. Da han havde endt sine Læreaar og var bleven Svend, modtog han gjennem den Mand, hos hvem han fremdeles boede, det Tilbud fra sin Fader, at han vilde give ham en rundelig Sum paa den Betingelse, at han skulde forpligte sig til, ingensinde at bære sin Faders, men stedse sin Moders Familjenavn. Dette Forslag afviste Sønnen med Indignation og sendte tillige sin Fader den Hilsen, at han meget paaskjønnede, hvad han hidtil havde gjort for ham, men at han haabede for Fremtiden at kunne sørge for sig selv. Der hengik nu en Tid, da han, tillige med nogle andre af de dygtigste Svende paa Fabriken, fik det Hverv at opstille Maskiner til et større Fabrikanlæg i en Provindsby, og da Brown tilfældigvis kom til at spørge den Kjøbmand, for hvis Børn Ida var Lærerinde og som han rejste sammen med fra Kjøbenhavn, om han kunde anbefale ham et Logi, tilbød denne Brown Ophold i sit Hus, saalænge Arbejderne varede.

Hos denne Familje gjorde han altsaa Bekjendtskab med Ida Bagger, og dette Bekjendtskab blev heller ikke meget gammelt, førend hun paa forskjellige Maader følte, at han havde mere end almindelig Interesse for hende, og hun maatte ogsaa tilstaa for sig selv, at han ingenlunde var hende ganske ligegyldig.

Da de Begge vare unge og elskværdige, hvad var saa naturligere, end at de travle Nyhedskræmmere og Kræmmersker allerede fortalte, at det var ganske vist, at de vare forlovede; thi at han var mere end almindelig opmærksom imod hende og at hun syntes saa glad og lykkelig, naar han var nærværende, fremfor naar andre unge Herrer ellers talte med hende, det kunde da Enhver se.

Der blev imidlertid Intet af Forlovelsen, fordi Brown manglede Mod til at udtale sine Følelser, og hvilken Fremtid havde han ogsaa at kunne byde hende, forstødt som han var af sin Fader og blot med sine egne Hænders Gjerning at leve af; thi han var for stolt til at søge Bistand hos sin Moder, hvis Rentepenge han meget godt vidste kun vare tilstrækkelige til hendes egne Fornødenheder.

Den unge Arbejder fattede derfor den Beslutning, saasnart som muligt at forlade Fødelandet, for videre at uddanne sig i Udlandet og saaledes bane sig Vej til en Stilling, enten der eller her i Hjemmet, hvor han vidste, at en saadan da lettere vilde tilbyde sig.

Dersom han altsaa paa den Maade blev istand til at indrette sig et eget Hjem — ja, saa vilde han spørge Ida, om hun vilde dele det med ham. Sin Beslutning tro, fik han ordnet Alt til Afrejsen; men forinden denne fandt Sted, maatte han med nogle faa Linjer sige Ida, hvorfor han rejste bort og tillige hvilke Følelser han nærede for hende og hvilket Haab for Fremtiden han gjemte i sit Bryst.

Samme Dag som han var afrejst bragte Postbudet Ida et Brev, som hun mod Sædvane ikke aabnede før hun var gaaet ind i sit lille Værelse, som om hun havde en Følelse af, hvem Brevskriveren var, og hun tog ikke fejl.

Brevets Indhold var ikke langt, men eftersom vi have set hende tage det frem af et Gjemme og læse det flere Aar efter, maa det have været hende kjært som intet Andet:

„Elskede Ida!

Bliver De vred paa mig, fordi jeg kalder Dem saaledes? Men jeg maa, da vi ikke sees maaske i mange Aar, forinden sige Dem, hvor inderlig kjær De er mig. Jeg har ikke villet bede Dem give mig et Løfte, da min Fremtid endnu er usikker; men skal jeg være saa heldig, og det Haab nærer jeg, engang at kunne tilbyde Dem et Hjem, da ses vi igjen og da vil jeg bede Dem om at blive min Hustru, saa vist som jeg haaber paa Deres Gjenkjærlighed. Blot for saa meget hurtigere at opnaa en selvstændig Stilling er det, at jeg har budt mit Fødeland og Dem et midlertidigt Farvel.

Christian Brown.“

Det var visselig ikke at undres over, at baade Christian Brown og Ida Bagger bleve aldeles forbausede og ikke mindre lykkelige over at træffe hinanden i hans Fædrenehjem, naar man kjender det velforvarede Brevs Indhold.

Vi ville nu atter vende tilbage til Sygeværelset, idet vi ledsage Lægen derind.

Saasnart denne havde set den Syge, sagde han, at Krisen var overstaaet, men at al Fare langtfra derfor var forbi og at enhver Sindsbevægelse fremfor Alt maatte undgaaes og at han navnlig ikke maatte se sin Søn, før han havde givet Tilladelse dertil. Lægen blev endnu et Par Timerstid hos Familjen, for hvem han ikke alene var Huslæge, men ogsaa en god Ven og Raadgiver, og da hans Tid ikke tillod ham at blive længere, tog han Afsked, idet han sagde, at han ønskede at se til den Syge igjen næste Dag, men skulde der indtræffe noget Usædvanligt, hvilket han dog ikke antog, var det bedst at hente ham straks.

Da den unge Flindt hjalp Lægen i Rejsetøjet, tog denne ham venligt i Haanden, og idet han saa ham trohjertig ind i Øjet, sagde han: „Jeg er, som Deres Forældres Ven, dobbelt lykkelig ved at se Dem her, thi min Menneskekundskab har allerede sagt mig, at det ikke er den forlorne Søn, som er kommen til sin Faders Hus, og hvo ved,“ tilføjede han med bevæget Røst, „om ikke en god Engel med det Samme er dragen ind i det.“

Den gode Engel var her allerede før jeg kom,“ svarede den unge Mand med sagte Stemme.

Lægen saa studsende paa ham et Øjeblik, derpaa sagde han: „jeg tror at vide, hvad De mener; jeg har allerede havt en Følelse deraf.“

Atter trykkede han den unge Mands Haand og var, med Lægernes sædvanlige Hast, snart ude af Gaarden.

Da Lægen saa bestemt havde forbudt den unge Flindt at være hos sin Fader, af Frygt for, at han skulde se ham før hans Tilstand tillod det, og da Ingen af dem med Bestemthed turde sige, at Flindt havde kjendt sin Hustru, da han nævnede hende ved Navn i sine Feberfantasier, saa fandt de det ogsaa raadeligst, at hun heller ikke opholdt sig i Sygeværelset, hvorfor Omsorgen for Patienten mest paahvilede Ida.

„De vaager nok hos mig, kjære Frøken Bagger,“ hørte Ida Flindt sige med mat Stemme, da hun hen paa Morgenstunden, den følgende Dag, rullede Gardinerne op, efter at have slukket Lampen.

Hun skyndte sig straks hen til ham, og da han pegede paa sine Læber, løftede hun hans Hoved fra Puden og gav ham noget Vand, idet hun med faa Ord spurgte til hans Befindende.

„Tak, det er godt,“ hviskede han, idet han venlig smilte til den unge Pige, der lagde Puden tilrette under hans Hoved, aftørrede hans Pande og ydede ham forskjellige smaa Tjenester, der kan være saa behagelige for den Syge, og neppe havde hun fuldendt denne stille Gjerning, før Flindt var falden i en dyb Søvn.

Da hun havde forvisset sig om, at hun kunde forlade den Syge et Øjeblik, gik hun ud til Pigen, der opholdt sig i Kabinettet, for at sige til hende, at der straks skulde sendes Bud efter Lægen.

Imidlertid havde den unge Flindt hørt Idas Befaling til Pigen og ilede hurtig ind til Frøkenen, for at faa vide, hvordan det stod til med hans Fader.

„Han har talt til mig igjen, han er meget bedre!“ udbrød den unge Pige med et glædestraalende Ansigt, og være sig paa Grund af den levende Glæde, Sønnen derved følte, eller henrykt ved Synet af den Elskede, hvis Skjønhed endmere blev forøget ved den Livlighed, hvormed hun talte, slyngede han sine Arme om hende og hun hvilede sit Hoved til hans Bryst. Han tilhviskede hende et Par Ord, som kun den hørte, for hvem de vare bestemte. Dybt rødmende hævede den unge Pige langsomt sit Hoved, deres Øjne mødtes og i et langt, inderligt Kys besegledes den Kjærlighed, som gjorde dem lykkelige for hele Livet.

At Ida Bagger ikke kom saa hurtig tilbage til Sygeværelset, som hun havde tænkt sig, da hun forlod det, vil Enhver baade forstaa og undskylde.

Da Lægen atter kom, kunde Flindt tale et Par Ord med ham; men han gjentog sin Forskrift om Forsigtighed baade til den Syge og hans Omgivelser og forbød fremdeles Sønnen at gaa ind til sin Fader, ligesom han paalagde Fru Flindt det Samme, da hun i sin overstrømmende Glæde over sin Mands fremadskridende Bedring bad om at maatte opholde sig hos ham.

Da Moder og Søn senere hen paa Dagen sadde alene sammen i Dagligstuen, bragte den unge Flindt Talen umærkeligt hen paa Frøken Bagger og med den mest levende Glæde hørte han nu, hvor kjær hun allerede var bleven hans Moder. „Saa kjær,“ tilføjede hun, „at jeg betragter og elsker hende som en Datter.“

„Hun er Dig det paa en dobbelt Maade, dyrebare Moder,“ svarede den unge Mand bevæget, idet han greb hendes Haand, „thi alt imorges gave vi hinanden Tro og Love,“ og da han straks bemærkede den ingenlunde ubehagelige Overraskelse, som disse Ord fremkaldte hos hans Moder, tøvede han ikke med at fortælle hende, hvorledes han alt for flere Aar siden havde kjendt og elsket hende.

I det Samme traadte den unge Pige ind i Værelset, hvor de sadde, og nu sluttede den lykkelige Moder de Elskende i sine Arme, idet hun ønskede Guds Velsignelse over deres Fremtid.

Da den første Glæde havde sat sig noget, var det saa naturligt, at Talen vendte sig til den Syge, og Ida fortalte nu Moder og Søn, hvilken paafaldende Forandring der var foregaaet med Christians Fader; der var en Fred og Mildhed udbredt over ham, som hun aldrig før havde kjendt, og han kunde undertiden i længere Tid være hensunken i dybe Tanker, men naar han saa ligesom løsrev sig fra dem, henvendte han sig altid til den, der var hos ham, enten med et Par spøgende Ord eller paa anden Maade, der tydede paa, at de Tanker, der havde beskjæftiget ham, ingenlunde vare mørke.

Dag for Dag vendte Kræfterne atter tilbage, saa at Flindt af og til talte med Ida, med en ham uvant Mildhed og Venlighed, men endnu havde han ikke med et Ord omtalt sin Hustru eller Søn eller den Tilstand, hvori han havde henligget, og som af Ukyndige anses for Døden, saa at Ingen kunde vide, om han overhovedet var sig denne bevidst eller havde Kundskab om sin Søns Ankomst og at hans Hustru havde været saa meget om ham.

Naturligvis var navnlig Ida ogsaa meget ængstelig ved Tanken om Gjensynet mellem hendes Forlovede og hans Fader, og hvad vilde han sige til deres Forbindelse? Vilde han blive fortørnet derover eller, hvad de Alle haabede, glæde sig ligesaa inderlig over den som Moderen? Men hvad der især beskjæftigede deres Tanker, det var Haabet om en mulig Udsoning mellem de kjære Forældre, thi uden dette blev Hjemmet aldrig lykkeligt.

Da Ida en Formiddag som sædvanlig traadte ind til Flindt og vilde spørge til hans Befindende, sad han allerede op i Sengen og modtog hende ved Indtrædelsen med et venligt: „Godmorgen, Frøken Bagger! Tak fordi De saa venlig ser ind til mig. Jeg har sovet godt og befinder mig vel. Vil De være saa god at bede min Kone komme ind til mig, jeg længes saameget efter at tale med hende.“

(Forts.)

BANK-AFDELING.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer. Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,

DANNEBROG, NEB.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

C. O. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasseringen, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLI tilstede i Banken.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson, Assist. Kass.

Citizens National Bank,

Grundkapital: $50,000.

ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udföres.

Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktorer: —

T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR. A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank.

St. Paul, Nebraska

Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm

DRUGGIST OG APOTHEKER,

— Forhandler af —

Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

CIGARER AF BEDSTE KVALITET.

Lægerecepter udtydes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. Sjøholm, — Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter

OG JERNBANEBILLETTER

— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —

Grundejendom sælges og byttes

Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme med 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage“ og „Abstract“.

Ansögning kan gjores ved Fred. Olsen, Nysted, eller

Henry Malmgren, — *St. Paul, Neb.*

DR. N. ROSENBERG,

41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er den eneste skandinaviske Læge i Amerika, som har gjort Behandling og Kur af kroniske og private Sygdomme til specielt Fag, og er Rand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter paa deres egen Sprog.

Dueligt Behandling, Ubrodelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Tindstemning, urent Blod, Utrøster eller Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle kroniske Sygdomme, behandles med stort Held.

Kvindessygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsuordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Ryggmærker og hvilkensomhelst Sygdom eiendommelig for Kvinder, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Udsindigheder og Udsvævelser, saasom Tappelse, Tab af Manddom og Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, usikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg, smertefuld Urinladning, behandles hurtigt, og i dybeste Taushed ved sikre og ufeilbarlige Midler, ufiendte af andre herværende Læger. Undgaa averterende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedragerri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i dybeste Hemmelighed.

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsværvelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med fuld Tillid og Fortrolighed, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve addresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street. Chicago, Ill.